

Sygn. akt VIII U 1786/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Grażyna Łazowska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2019 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 4 września 2019 r. nr (...)-7/25

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej poczynając od 1 sierpnia 2019r.

(-) Sędzia SO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 1786/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 4 września 2019r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu K. B. prawa do górniczej emerytury

na podstawie art.46 w związku z art.32 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach o rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż ubezpieczony do 31 grudnia 2008r. nie osiągnął wieku 55 lat.

Z decyzją nie zgodził się ubezpieczony domagając się ponownego rozpatrzenia sprawy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w skarżonej decyzji. Organ rentowy dodał, że ubezpieczony ma już przyznane prawo do emerytury górniczej i stąd nie ma podstaw do przyznania prawa do kolejnego tego typu świadczenia.

Sąd Okręgowy w Gliwicach ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony K. B. 15 marca 2019r. ukończył wiek 55 lat.

Decyzją z 24 września 2008r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo

do emerytury górniczej bez względu na wiek na podstawie art.50e ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, od 16 września 2008r.

Do obliczenia świadczenia organ rentowy uwzględnił okres pracy górniczej ubezpieczonego z przelicznikami: 72 miesiące x 1,8 i 218 miesięcy x 1,5.

W dniu 30 sierpnia 2019r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury górniczej w związku z ukończeniem 50 roku życia i przeliczenie świadczenia z uwagi na przepracowanie 30 miesięcy po przejściu na emeryturę.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał decyzję skarżoną omówioną na wstępie.

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Ubezpieczony był zatrudniony:

- w (...) S.A. KWK (...) od 23 czerwca 1983r. do 11 stycznia 1999r. na stanowisku ślusarza pod ziemią, w tym przepracował 139 dniówek przodkowych,

- w KWK (...) od 12 stycznia 1999r. do 15 września 2008r. na stanowiskach kolejno ślusarza pod ziemią i górnika pod ziemią, w tym wykazał 1470 dniówek przodkowych.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji akt organu rentowego jako okoliczności jednoznacznie wynikające z tych dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie ubezpieczonego K. B. zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie spór sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do kolejnej emerytury górniczej, a to na podstawie art.50a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018r., poz.1270 ze zm.) w związku z ukończeniem 50/55 roku życia w sytuacji, gdy wcześniej zostało mu ustalone prawo do emerytury górniczej na podstawie art.50e ustawy – emerytura górnicza bez względu na wiek. Ubezpieczony domagał się bowiem przyznania kolejnej emerytury górniczej, gdyż pozwalałoby mu to - przy legitymowaniu się co najmniej 30 letnim okresem ubezpieczenia po przyznaniu pierwszej emerytury - na przeliczenie świadczenia od nowej kwoty bazowej w zakresie części socjalnej (24%).

W myśl bowiem art.53 ust.1 powołanej ustawy emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art.19, z zastrzeżeniem ust.3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych - z uwzględnieniem art. 55.

Po myśli ust.3 tego samego przepisu emeryturę, której podstawę stanowi kwota świadczenia, o którym mowa w art.21 ust.1 pkt 1 i ust.2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających od dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Z mocy zaś jego ust.4 przepisu ust.3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Zgodnie z art.21 ust.1 i 2 powołanej ustawy podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1) podstawa wymiaru renty w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art.15 ust.5.

Z ust.2 powyższego przepisu wynika, iż przepis ust.1 pkt 1 stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru:

- 1) emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury;
- 2) renty z tytułu niezdolności do pracy dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do tej renty albo do emerytury.

Zastosowanie art.53 ust.3 i 4 ustawy jest możliwe tylko w wypadku nabycia prawa do nowej emerytury ("stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury - nowej - dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury").

Tym samym, aby ubezpieczony mógł skorzystać z nowej kwoty bazowej do części socjalnej świadczenia, musi nabyć prawo do innej (nowej) emerytury oraz wykazać, co najmniej 30 miesięcy ubezpieczenia po nabyciu prawa do poprzedniego świadczenia.

Zgodnie z art.50a ust. 1 ustawy prawo do emerytury górniczej, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) ukończył 55 lat życia;
- 2) ma okres pracy górniczej, wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust.1
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie zaś z ust. 2 tegoż przepisu, wiek emerytalny wymagany od pracowników: kobiet mających co najmniej 20 lat, a mężczyzn co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wynosi 50 lat.

Organ rentowy stanął na stanowisku, że prawo do emerytury górniczej można uzyskać tylko jeden raz, a zatem osoby, które po raz pierwszy wystąpią do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę górniczą, mogą uzyskać uprawnienie do tej emerytury albo na podstawie art. 50e albo na podstawie art. 50a omawianej ustawy jeśli spełnią warunki wskazane w tych przepisach. Natomiast nie ma możliwości ponownego ustalenia prawa do emerytury górniczej na podstawie art. 50a ustawy w sytuacji, gdy wnioskodawca pobiera już emeryturę górniczą przyznaną w oparciu o art.50e ustawy.

Sąd w niniejszej sprawie nie podziela tego stanowiska.

W uzasadnieniu do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 5 marca 2013r. sygn. akt III AUa 1117/12 Sąd ten wskazał, że przewidziana w art. 50a ustawy emerytalnej górnicza emerytura, której nabycie ustawodawca wiąże z

osiągnięciem stosownego wieku, uzależnionego od określonego okresu pracy górniczej przewidzianej w art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej – pomimo, iż warunki do jej uzyskania określono w dwóch odrębnych ustępach tego przepisu, faktycznie stanowi rodzajowo tożsame świadczenie.

Analizowane przez Sąd Apelacyjny przesłanki nabycia emerytury górniczej odnosiły się do dwóch ustępów tego samego przepisu tj. art. 50a ust. 1 i 2 ustawy emerytalno – rentowej. Tym samym Sąd Apelacyjny w Katowicach wskazał, iż emerytura górnicza przewidziana na podstawie art. 50a ust. 1 jest świadczeniem tożsamym rodzajowo z emeryturą górniczą przewidzianą w art. 50a ust. 2, oba te przepisy regulują bowiem nabycie prawa do emerytury górniczej po ukończeniu wymaganego wieku, tj. 55 i 50 lat życia.

W tym samym uzasadnieniu Sąd Apelacyjny w Katowicach zaznaczył, że ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – wśród rodzajów emerytur górniczych rozróżnia emeryturę górniczą bez względu na wiek i zajmowane stanowisko, w przypadku wykonywania pracy górniczej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez co najmniej 25 lat przyznawaną na podstawie jej art. 50e ust. 1 ustawy oraz przewidzianą w art. 50a ustawy emeryturę górniczą w obniżonym wieku 55 lub 50 lat, przy 10 lub 15-letnim okresie pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1 w ogólnym okresie ubezpieczenia górnika (20/25 lat).

Zatem są to dwa różne świadczenia.

Sąd podziela również stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2014r. sygn. I UK 169/14 (LEX nr 1642866), że obecny art. 50e ustawy emerytalnej, będący odpowiednikiem dawnego art. 48 tej ustawy, statuuje własny, odrębny od art. 50a ustawy układ warunkujący nabycie uprawnień do emerytury górniczej, rezygnując z przesłanki wieku emerytalnego na rzecz dłuższego, bo 25 - letniego stażu kwalifikowanej pracy górniczej. Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z 1 kwietnia 2014r., I UK 366/13 (LEX nr 1455428).

Przepisy te różnią się zatem w zakresie koniecznych przesłanek zarówno okresami wymaganej pracy górniczej: art. 50a ust. 1 i 2 ustawy wymaga legitymowania się odpowiednio okresem 20 i 25 pracy górniczej i równorzędnej, w tym okresem odpowiednio 10 i 15 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1, art. 50e ust. 1 wymaga wykazania 25 lat pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (z uwzględnieniem ust. 2.), jak też różnią się co do przesłanki osiągnięcia wymaganego wieku w art. 50a ust. 1 i 2 i jej braku w art. 50e ust. 1.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego sprawy wynika, że ubezpieczony posiada wymagany w art. 50a ustawy 25 – letni okres pracy górniczej, w tym konieczny okres pracy górniczej z art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej, ukończył wiek emerytalny 50/55 lat, a nadto nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a więc spełnił wszystkie konieczne przesłanki z art. 50a ustawy emerytalnej uzasadniające przyznanie mu prawa do emerytury górniczej z tej nowej podstawy prawnej.

W konsekwencji powyższego Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił skarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od 1 sierpnia 2019r., czyli od miesiąca zgłoszenia wniosku o świadczenie (zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy).

Sąd podziela stanowisko organu rentowego, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek prawa do emerytury z art. 46 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej, gdyż do końca grudnia 2008r. nie ukończył wieku emerytalnego 55 lat. Niemniej jednak skoro ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie prawa do nowej emerytury dla potrzeb jej przeliczenia, to organ rentowy powinien wniosek ten rozpatrzyć przy uwzględnieniu również przepisów dotyczących prawa do emerytury górniczej.

Sąd orzekł w zakresie prawa do świadczenia, gdyż tego wyłącznie dotyczyła zaskarżona decyzja a Sąd jest związany jej przedmiotem. Niemniej jednak zauważyć należy, że przyznanie ubezpieczonemu prawa do „ nowej ” emerytury górniczej będzie uzasadniać przeliczenie mu świadczenia z zastosowaniem nowej kwoty bazowej do części socjalnej,

zgodnie z art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, w przypadku legitymowania się przez ubezpieczonego 30 – letnim okresem ubezpieczenia po przyznaniu prawa do emerytury górniczej decyzją z 24 września 2008r.

Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art.148¹ k.p.c. uznając, że wobec zgromadzonego materiału dowodowego zawartego w aktach organu rentowego oraz treści odwołania ubezpieczonego, rozpoznanie sprawy na rozprawie nie było konieczne.

Zgodnie z art. 148¹ k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne (§1).

W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§2).

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo (§3).

(-) sędzia Grażyna Łazowska